

Czerwony Kapturek

Czerwony kapturek uszyła babcia w podarunku dla swojej wnuczki. Tym podarunkiem sprawiła dziewczynce ogromną radość. Właśnie wtedy nazwano ją Czerwonym Kapturkiem. Stała się ona bohaterką baśni ludowej znanej w Europie w wielu odmianach. Po raz pierwszy opublikował ją pisarz francuski Charles Perrault w zbiorze *Historie*, czyli opowiadania z czasów minionych z uwagami moralnymi.

0 czym jest Czerwony kapturek?

Czerwony Kapturek szedł do chorej babci przez las. Zapominając o przestrożach matki, dziewczynka zboczyła z drogi, aby nazbierać kwiatków dla babci. Wilk z ukrycia podpatrzył jej zachowanie i szybko pobiegł do domku babci. Udając wnuczkę, dostał się do chatki. Tam zjadł babcię, przebrał się w jej czepek i ułożył się w jej łóżku. Czerwony Kapturek dał się zwieść i również zginął zjedzony przez podstępne zwierzę. Z bajki miał wynikać morał, że należy słuchać matki i dokładnie wypełniać jej polecenia.

Bracia Jacob i Wilhelm Grimm („*Jaś i Małgosia*”) w swoim zbiorze *Baśnie* (1812-1815; 1895) połączyli dwie wersje bajki o Czerwonym Kapturku i ich opowiadanie ma szczęśliwe zakończenie. Młody myśliwy, który przypadkiem przechodził koło domku babci, usłyszał chrapanie wilka. Zobaczywszy zwierzę w łóżku, wszystkiego się domyślił. Rozciął brzuch wilkowi, ratując babcię i Czerwonego Kapturka.

Dziewczynka przyrzekła, że nigdy nie będzie biegała sama po lesie i zawsze będzie posłuszna. Bracia Grimm, zbierając baśnie zasłyszane od ludowych bajarzy, spotkali się również z taką odmianą baśni, w której Czerwony Kapturek przechytrył wilka. Dziewczynka zwabiła go zapachem kiełbasy, po czym utopił się on w korycie z wodą.

Wielu pisarzy opracowywało **baśń o Czerwonym Kapturku** prozą i wierszem. Okrutna ludowa opowieść, mająca być przestrogą dla nieposłusznych, dzieci, dziś jest zbyt naiwna i nie straszy. Bywa nawet zabawna, na przykład Ewa Szelburg-Zarembina tak kończy swoją, napisaną wierszem, wersję:

„Była radość niesłychana, radowali się do rana!

A zaś rano, moi mili, brzuch wilkowi pięknie zszyli!

– Puścimy cię bezpiecznie, tylko odtąd żyj grzecznie!

Wilk się wzruszył, wilk się skruszył.

Poszedł opuściwszy uszy.

Ale odtąd w lesie słynął, te miał... chrypkę, tę babciną”.

Baśń była wielokrotnie adaptowana na scenę, powstała też na jej kanwie opera dziecięca **„Czerwony Kapturek”** skomponowana przez polskiego kompozytora Ludwika Teodora Płasajkiewicza.

Kto napisał baśń o Czerwonym kapturku?

Charles Perrault (1628-1703) – pisarz francuski, autor poezji, traktatów prozą, a przede wszystkim zbioru baśni, które zapewniły mu sławę. Opracowane na podstawie znanych motywów ludowych baśnie czytane są przez dzieci na całym świecie i zyskały sobie trwałe miejsce w kulturze europejskiej.

Na dworze Ludwika XIV, gdzie Perrault był urzędnikiem, wszelkie cudowności, czarodziejskie baśnie i opowiadania były bardzo modne. Jednak jako wysoki urzędnik królewski, należący do elity mieszczańskiej Paryża, zaprzyjaźniony ze znanymi pisarzami, autor nie śmiał wydać baśni pod własnym imieniem. Opublikował je pod nazwiskiem swego syna Pierre’a d’Armancoura. Wydania z XVIII w. i późniejsze opatrzone są już

nazwiskiem pisarza.

Perrault, wszechstronnie wykształcony, bronił swobodnego rozwoju sztuki nauk, wierzył w postęp i chwalił wiek Ludwika XIV. Popierał zastąpienie łaciny językiem francuskim, cenił tradycje ludowe. Był członkiem Akademii Francuskiej, autorem poważnych dzieł, ale znany jest ze zbioru bajek.